

Phần 7

Chương 25

“Su Cô Sát Thủ” Danh Hiệu Là Có Thật

Cuối cùng Nguyên Dịch cũng không nói cho Trương Vọng là mình bị bệnh gì, anh lấy lí do buồn ngủ, quang minh chính đại cắt đứt trò chuyện.

Trương Vọng cảm thấy, nếu cậu ta không phải là bạn tốt nhiều năm của mình, thì Nguyên Dịch đã sớm bị cho vào sổ đen rồi.

Sáng sớm của cuối hè đầu thu ở Đé Đô, đúng là thời điểm ôn hòa. Buổi sáng Nguyên Dịch không ăn uống gì, bụng rỗng chạy tới bệnh viện. Bệnh viện sớm đã biết bạn của thiếu gia sẽ đến kiểm tra sức khỏe, cho nên Nguyên Dịch vừa đến bệnh viện, đã có chuyên gia tiếp đãi.

Phối hợp với bác sĩ kiểm tra xong sức khỏe, Nguyên Dịch đang chuẩn bị đi làm kiểm tra điện tâm đồ, thì Trương Vọng hấp tấp chạy tới.

Kết quả kiểm tra tim xong, số liệu đều bình thường cả, bác sĩ đối mặt với ánh mắt ghi ngờ của thiếu gia thì giải thích: “Muốn đạt được số liệu chính xác, vậy nhất định phải đợi đến lúc tim của Nguyên tiên sinh không thoải mái thì mới đến kiểm tra, xem tình huống bây giờ, tim của Nguyên tiên sinh không có vấn đề gì cả. Bình thường đi ngủ sớm dậy sớm một chút, đừng thức đêm.”

“Cậu ta là lão cán bộ của việc làm việc và nghỉ ngơi, có lúc nào sống về đêm đâu,” Trương Vọng thở nhẹ ra, tim không có vấn đề là tốt rồi, “Đi, làm kiểm tra não bộ thôi.”

Não so với trái tim thì càng thần bí, y học hiện nay chưa khai phá hoàn toàn được những vấn đề khó khăn này. Kết quả kiểm tra của Nguyên Dịch vẫn bình thường như cũ, thậm chí bác sĩ còn đưa anh đi kiểm tra IQ của người trưởng thành, kết quả chỉ số IQ của anh cao hơn đa số người bình thường.

“Nguyên tiểu nhị, tớ cảm thấy đầu óc cậu thực sự có bệnh,” Trương Vọng đem chồng báo cáo kiểm tra nhét vào tay Nguyên Dịch, “Toàn thân của cậu, ngay cả một điểm xấu cũng không có,” Sớm biết vậy thì đã không chạy một chuyến tới đây với cậu ta, lãng phí thời gian của mình, “Đi, hôm nay thế nào cậu cũng phải mời tớ ăn cơm.”

Nguyên Dịch xem lần lượt từng báo cáo kiểm tra, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm trọng, thân thể của anh không có vấn đề, tại sao lại xuất hiện đủ loại tình huống không đúng?

“Đi thôi, đại thiếu gia,” Trương Vọng thấy anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, tức giận nói, “Cậu đang hoài nghi trình độ chữa bệnh của bệnh viện nhà tớ đấy à?”

Nguyên Dịch trầm tư một lát: “Thực không có vấn đề gì?”

“Đi thôi,” Trương Vọng hung hăng vỗ vài cái vào vai Nguyên Dịch, “Cho tới bây giờ chưa thấy qua loại người hiểm thấy như cậu, thân thể không có bệnh lại mong muốn mình có bệnh à?”

Nguyên Dịch đem giấy kiểm tra xé nát ném vào thùng rác, quay đầu nhìn nhìn bạn: “Muốn ăn gì, đi thôi.”

“Được thôi, tớ thuận tiện mang Lộ Lộ nhà tớ đi theo.”

“Không phải tên là Ngung Ngung sao?”

“Đổi rồi, không thú vị nữa,” Trương Vọng cười thờ ơ.

Anh nhớ rõ không lâu trước đây có người là Ngung Ngung, còn nói anh là theo chủ nghĩa đàn ông quá lớn, mới chưa được bao lâu đã đổi người rồi hả? Nguyên Dịch đối với sinh hoạt cá nhân của người khác không có hứng thú, không hỏi nhiều nữa, “Đi, tớ gọi điện cho mấy người nữa, kêu họ cùng đi cho vui.”

Bạn bè nhiều năm, mặc dù hiện tại mọi người đều không còn nhân nhả giống lúc trẻ, nhưng tình cảm không có nhạt xuống.

Mấy người bạn đến cùng nhau, Từ Kiều Sinh tháo mũ và kính râm xuống, ngồi phịch xuống ghế thở nặng nhọc.

“Kiều Sinh, cậu làm đại minh tinh hay là làm kẻ gian vậy?” Trương Vọng không kìm được mà giễu cợt, “Mặc thành như vậy, sao người phục vụ lại cho cậu vào vậy?”

“Cậu cứ cười đi,” Từ Kiều Sinh ngồi tư thế đơan chính, “Cậu không mang cô bạn gái nhỏ đến à?”

“Vốn là có ý định mang đến, nhưng hôm nay bạn thân hội họp, nên không cho cô ấy tham gia chung được rồi,” Trương Vọng phát phát tay, không để phục vụ rót trà, mà tự mình cầm chén trà rót, “Xem ra vẫn là Nguyên tiểu nhị có mặt mũi, gọi đây đủ được mọi người.”

Nguyên Dịch nghe được cậu ta đang nói về mình, anh gọi món cũng không ngần ngại lên, “Đem đuôi cậu ra ngoài, vậy là vừa vặn thiếu một người.”

Trương Vọng: ...

Mấy người anh em gọi đồ ăn, Trương Vọng theo miệng hỏi: “Đúng rồi, lần trước tớ giới thiệu quán cay Tứ Xuyên kia, cậu có đi ăn không, mùi vị ra sao?”

“Còn chưa đi,” Nguyên Dịch nghĩ mình còn ước hẹn thời gian với Nhan Khê, “Khách không có thời gian.”

Mấy người bạn thân mơ hồ hơi ngoài ý muốn, Nguyên Dịch ở Đé Đô coi như là nhân vật có uy tín, tính từ lúc anh hỏi nhà hàng thì cũng được hai tuần

rồi, ai lại lớn mặt như vậy, để cho anh đợi lâu như thế? Với tính cách của Nguyên tiểu nhị, cũng không giống như có thể chịu được.

Thấy Nguyên Dịch không giải thích, mấy người cũng không hỏi, chỉ có thể âm thầm hiểu kì ở trong lòng, Nguyên Dịch biết rõ bọn họ hiểu kì, nhưng cảm thấy khó hiểu, việc này ngàn vạn lần không thể nói ra miệng. Anh quay đầu nhìn phục vụ, chỉ chỉ vào tivi treo tường, “Tivi mở được không?”

“Được ạ,” phục vụ vội cầm điều khiển, “Xin hỏi ngài muốn xem chương trình gì, tôi giúp ngài tìm.”

“Không cần, tự tôi tìm là được.” Nguyên Dịch cầm điều khiển, bắt đầu tìm kênh 8 đài Đế Đô.

Người mới thường làm không tốt, hôm nay Nhan cầu độc thân mới lần đầu làm người dẫn chương trình tin tức, anh xem một chút coi như là ủng hộ công việc của cô.

“Anh Dịch, quảng cáo có gì đẹp mắt à?” Từ Kiều Sinh nhìn kí hiệu đài truyền hình, kí hiệu rất quen mắt, nhưng đằng sau còn có thêm số 8, anh ta biết đây là kênh địa phương của Đế Đô. Trên tivi một người đang dùng giọng điệu khoa trương nói sản phẩm tốt thế nào, sản phẩm Thương Thành này bán ở đâu mấy, toàn bộ quảng cáo đều không có điểm nghệ thuật nào, vừa đơn giản vừa thô bạo, còn cố ý cường điệu địa điểm bán, rất giống người không có đầu óc đang ép buộc khách hàng.

“Không có gì, mở tivi cho vui.” Nguyên Dịch đem điều khiển đặt trước mặt mình, làm tư thế “Tôi không có ý định đổi đài.”

“Được... cậu vui là tốt rồi,” Từ Kiều Sinh bắt mình rời ánh mắt khỏi tivi, nhưng anh ta đang là nghệ sĩ hot, tuyệt đối không thể bị một đài truyền hình thấp như vậy tẩy não, nhưng cái Thương Thành kia ở đâu mấy, đã ghi tạc vào trong đầu anh ta rồi.

12 giờ, quảng cáo biến mất, một bản nhạc giao hưởng kinh điển vang lên.

“Chúc các bạn xem đài có một buổi trưa tốt, hoan nghênh mọi người xem “tin tức buổi trưa” hôm nay, tôi là người dẫn chương trình Trương Hạo.”

“Tôi là người dẫn chương trình Nhan Khê.”

“Này, tiểu mỹ nữ dẫn chương trình này tôi đã gặp rồi,” Từ Kiều Sinh chỉ vào nhân vật nữ đang dẫn chương trình trên tivi, “Hai tháng trước tớ tới đài Đế Đô làm phỏng vấn, ở cửa thang máy gặp qua rồi.”

Nói chung, cách đây lâu như vậy, anh ta nên sớm quên đối phương có hình dạng như nào, nhưng cô dẫn chương trình này có chút đặc biệt, cô đứng ở cửa thang máy không nói lời nào, lại để cho anh ta có loại cảm giác mình đang bắt nạt cô ấy, cho nên anh ta còn chủ động mời cô vào thang máy, chỉ tiếc đối phương cự tuyệt.

Có lẽ chính là vì đối phương thoát nhìn quá mức đằm đằm đáng yêu, cho nên anh ta còn lưu ấn tượng với cô.

Chẳng lẽ anh Dịch có hứng thú với cô gái dẫn chương trình này? Anh ta quay đầu nhìn Nguyên Dịch, anh đang cúi đầu uống trà, giống như không có hứng thú với chương trình tivi.

“Anh Dịch, cậu không xem?”

“Vừa ăn cơm vừa xem tivi không tốt cho mắt.” Nguyên Dịch không ngẩng đầu, ngón tay thon dài cầm lấy chén trà sức, tỏ ra thản nhiên.

Mấy người bạn tốt: Không xem thì cậu mở nó làm gì, mưu tính gì đây?!

“Mời xem tin tức đầu tiên,” Nhan Khê nhìn lướt qua bản tư liệu, ngẩng đầu thấy đạo diễn nhắc nhở trên bàn không có yêu cầu đặc biệt nào, vì vậy thuận thực đọc nội dung tin tức, chỉ sợ ngoại trừ mình cô, ai cũng không biết hiện tại cô đang căng thẳng.

Tin tức 10 phút ngắn ngủi, cô cảm thấy còn mệt mỏi hơn là đi tìm tư liệu cả ngày, sau khi chấm dứt ghi hình, cô lập tức tắt mic ở cổ áo, nói lời cảm ơn với Trương Hạo: “Cảm ơn thầy Trương hướng dẫn em, em căng thẳng đến toát cả mồ hôi.”

Trương Hạo sắp xếp tại tư liệu, cười ôn hòa với Nhan Khê, “Lần đầu em dẫn tin tức trực tiếp, có thể biểu hiện tốt như vậy, đã là tốt lắm rồi.” Trước đó nghe lãnh đạo trong đài nói sắp một người mới hợp tác với hần, trong lòng hần hơi khó chịu, nhưng bởi vì đối phương có chỗ dựa, thái độ hần thể hiện vẫn rất đoan chính.

Nhưng sau khi cùng với cô gái này, hần có cảm giác mới. Bất kể cái gì, thiên phú là quan trọng nhất, người mới này có cảm giác rất tốt, bản lĩnh không tệ, ngoại hình cũng được người xem thích, cũng coi như tổ sư gia thưởng cơm ăn.

“Là thầy Trương có tiết tấu tốt,” Nhan Khê bày đủ tư thế của hậu bối, “Lúc vào ghi hình em căng thẳng đến mức nước cũng không uống được, sau đó bất chấp tất cả, em dẫn không được tốt, nhưng dù sao cũng có thầy Trương ở đây, phát sóng trực tiếp khẳng định không sao, nghĩ như vậy, em yên tâm hần.”

Trương Hạo nghe vậy bật cười, hần nói: “Người trẻ tuổi mà có loại tư tưởng ỷ lại này cũng không hay.” Mặc dù nói như vậy, nhưng được Nhan Khê tặng bốc hần vẫn rất thoải mái, cộng thêm Nhan Khê trái một câu thầy, phải một câu thầy, làm cho hần nhìn Nhan Khê càng thêm thuận mắt.

Thế đạo từ trước đến nay vẫn vậy, đẹp thôi chưa đủ, còn phải biết ăn nói, cộng thêm trong nhà Nhan Khê có thể lực, càng là thêu hoa trên gấm (ví với việc làm cho sự vật sự việc càng đẹp hơn). Vừa ra khỏi phòng ghi hình, đồng nghiệp trong đài liền khen nài dẫn không tệ, về sau rất có tiền đồ, vân vân và mây mây...

Nhan Khê khiêm tốn cảm ơn từng người một, buổi tối lại dùng danh nghĩa cảm ơn mọi người, mời các đồng nghiệp cùng đi ăn. Cô cầm chắc cái ghế dẫn chương trình này, dù sao cũng nên mời khách.

Trên thực tế, người đã xem quen Trần Trương dẫn chương trình “tin tức buổi trưa” mà nói, bỗng nhiên thay đổi một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, bọn họ không quá vui vẻ. Cho nên hôm sau đã có người gọi điện tới, nói bọn họ nhìn cô gái nhỏ kia xinh đẹp, nên đem thay thế người dẫn chương trình Trần, cô gái nhỏ mặc dù không tệ, nhưng bọn họ đã quen xem phong cách của cô Trần rồi.

Trong đài đã sớm dự tính được tình huống này, cho nên sau khi “tin tức buổi trưa” kết thúc, bọn họ phát thông báo nói rõ dẫn chương trình Trần có thai, không có cách nào dẫn được chương trình nữa, loại điện thoại trách cứ này dần dần ít đi.

Mọi người có thói quen, tự nhiên từ bỏ thói quen của họ, bọn họ kiêu gì cũng thấy không được thoải mái. Nhưng khi họ quen với chuyện đó, sẽ cảm thấy hóa ra cũng không tệ như tưởng tượng. Nhan Khê đối với họ mà nói, chính là loại tồn tại mới lạ, sau khi ném thành kiến đi, liền chậm chậm phát hiện ra ưu điểm của cô.

Đầu tiên, cô nói tiếng phổ thông chuẩn hơn so với cô Trần, giọng cũng êm tai, tiếp theo, cô cùng Trương Hạo phối hợp rất tốt, cũng không xuất hiện tình trạng không tiếp được lời, hoặc là lời không đồng nhất với hình ảnh. Trọng điểm nhất là, rất nhiều người cao tuổi xem kênh 8 đài Đé Đô, họ đối với cô gái nhỏ trẻ tuổi xinh đẹp này, luôn ôm vài phần tha thứ, nhìn trong sáng, bộ dạng biết vâng lời, người xem không nữ nói lời quá đáng.

Cho nên không tới vài ngày, trước có người gọi điện tới kháng nghị, giờ lại gọi điện khích lệ Nhan Khê, còn nói muốn đài truyền hình cho người trẻ nhiều cơ hội hơn, cô gái này dẫn rất hay...

Cũng bởi vì chuyện này, Nhan Khê ở trong đài cầm chắc danh hiệu “Sur cô sát thủ”.

Chương 26

Chỉ Là Tôi Đang Ngán Người Thôi

“**N**gười khác đều là thiếu nam sát thủ, trạch nam sát thủ, trăm năm khó gặp người đẹp, tại sao đến em, lại là sur cô sát thủ chứ?” Nhan Khê giả bộ kéo hộp trái cây tới trước mặt mình, “Những hoa này em vẫn nên giữ lại tự mình ăn, không thể cho mọi người rồi.”

“Thiếu nam sát thủ coi là cái gì, có thể làm cho các bà các mẹ thích, đó mới là con gái thực sự.” Trần Bội đem hộp hoa quả trong tay Nhan Khê cướp lại, cùng một đám đồng nghiệp phân chia, “Em không phát hiện đồng nghiệp ở

phòng quảng cáo của đài chúng ta, cứ nhìn thấy em là cười đến sáng lạn à? Nghe nói gần đây nhận rất nhiều tờ đơn quảng cáo, tất cả đều hướng về phía em đây.”

“Quảng cáo gì ạ?”

“Hình như là máy hút bụi, bột giặt các loại,” Trần Bội đem hai quả ô mai trả lại cho Nhan Khê, “Ai bảo các bà các mẹ thích em, loại sản phẩm này cũng coi như là tiêu xài tập thể.”

“Lần sau chỉ sợ muốn cộng nước rửa bồn cầu và nước rửa chén,” Nhan Khê nhìn hai quả ô mai trong tay vừa gầy lại nhỏ, mặt đầy vẻ không thể yêu thương nổi, “Nghĩ tới em một đời thiếu nữ xinh đẹp, lại lưu lạc đi quảng cáo nước rửa bồn cầu, nước giặt quần áo, đây gọi là mất đi nhân tính hay là không có đạo đức?”

“Chị Nhan,” Tiểu Dương làm ở hậu kì lấy hai quả ô mai trong tay cô, “Mặc kệ lần sau là nhà đầu tư quảng cáo cái gì, có quảng cáo mới có thu nhập, có thu nhập thì chúng ta mới được hưởng phúc lợi, chị đừng ghét bỏ, làm thiếu nữ xinh đẹp quản lí gia đình cũng không tệ đâu.”

Nhà ai lại có loại danh hiệu thiếu nữ xinh đẹp này?

“Em không hiểu đâu, mục tiêu của chị là làm một thiếu nữ văn nghệ xinh đẹp cao quý, mười ngón tay không dính nước vào mùa xuân.” Mặt mũi Nhan Khê tràn đầy u buồn, “Tiểu Dương, em không hiểu chị.”

Tiểu Dương thiếu chút nữa thì bị cô làm cho nôn ô mai ở trong miệng ra, “Chị Nhan, từ khi có cái đoạn video chị cởi giày cao gót đuổi theo bố của Tiểu Tùng, được vô số cư dân mạng nhìn thấy, vậy chị không có duyên với văn nghệ cao quý rồi.”

Nói thật, lúc nhìn thấy tư liệu sống, cô hơi hoài nghi con mắt của mình, trong nội tâm cô là tiểu mỹ nhân nhu nhược, tại sao lại làm ra loại hành động bạo động này? Lúc ấy không biết cô đang ôm loại tâm tư gì, lúc hậu kì cắt nối biên tập lại, vẫn để vài giây cho đoạn video kia.

Đại khái là loại bí mật này không thể để một mình mình biết được.

Nhan Khê và Dương Thiển ở hậu kì gần tuổi nhau, quan hệ của hai người ở trong đài cũng không tệ, lúc vui lên thì tùy ý so sánh. Trần Bội thấy hai cô gái trẻ cười cười nói nói vô cùng hòa hợp, liền trở về phòng làm việc của mình.

Lúc ở trên ghế xử lí công việc, chị ta thấy người dẫn chương trình Trần nhấn tin cho mình. Hai người đều họ Trần, âm thầm có chút giao tình, hiện tại người dẫn chương trình Trần nhấn tin cho chị ta, trong lòng chị ta hiểu rõ.

Đơn giản là lo lắng Nhan Khê sẽ thế mất vị trí của cô ta, chờ khi cô trở lại, Nhan Khê chiếm cái ghế này không đi nữa.

Xem hết tin nhắn, Trần Bội cười khẽ một tiếng, người dẫn chương trình Trần và chị ta có vài phần giao tình, chẳng lẽ Nhan Khê và chị ta lại không như vậy

sao? Chị giả bộ như không hiểu ngụ ý của người dẫn chương trình Trần, khách khí mà trả lời vài câu, không lộ ra chút tin tức nào cả. Đều là người kiếm tiền ăn cơm, Nhan Khê là do Kim đài trưởng mang vào, đối với người khác lại không tệ, công thêm có năng lực, ở trong đài ai sẽ gây khó dễ cô ấy chứ.

Người dẫn chương trình Trần muốn khơi mào bất mãn của chị với Nhan Khê, làm cho chị gây khó dễ Nhan Khê, điểm tâm tư nhỏ này không có ý nghĩa gì cả. Chị là biên đạo lại gây khó dễ với người dẫn chương trình, đối với chị ta thì có chỗ nào tốt?

“Chị Trần, trưa chị ăn ở căng tin hay là gọi giao hàng?” Nhan Khê gõ cửa, mở ra đứng tại cửa nhưng không đi vào, “Em và Tiểu Dương chuẩn bị gọi giao hàng, chị muốn gọi giúp một phần không?”

“Được,” Trần Bội xóa tin nhắn của người dẫn chương trình Trần, “Cảm ơn nhà.”

Buổi sáng chị dậy sớm, cho nên không có việc gì sẽ giúp người trẻ trong đài mang bữa sáng tới, thời gian lâu dần mọi người cũng không thấy đây là chuyện lớn gì. Chỉ có Nhan Khê lúc chị bận rộn, giúp chị gọi một phần trà chiều hoặc cơm trưa. Tuy nhiên hai bên chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng đều hướng tới có tình nghĩa, cũng để cho chị xem trọng người trẻ tuổi này vài lần.

Kết thúc buổi họp, Nguyên Dịch lấy cơm trưa mà bác giúp việc đưa, ngón tay không nghe lời ấn mở vòng bạn bè ra.

Rốt cuộc cô gái Nhan Khê này lại phát một vòng bạn bè, thật khó.

Nhan cầu độc thân: Tuyệt đối không ngờ, tôi đường đường là thiếu nữ xinh đẹp thanh thuần, vậy mà lại là sư cô sát thủ.

Kèm ảnh là một đao cực to, thật không phù hợp với nhân vật manga nhỏ bé.

Anh không nhìn được nữa, rốt cuộc tại vòng bạn bè có người đầu tiên bình luận: Theo góc độ khoa học mà nói, đã qua 18 tuổi rồi thì không thể xưng là thiếu nữ.

“Không phải thiếu nữ thì sao, tôi vĩnh viễn 18 được không?” Nhan Khê tại một đồng lời khen và trêu chọc, thấy được cái bình luận của Nguyên tiểu nhị, yên lặng mắng chửi trong lòng, nhưng cô là cô gái mềm mỏng, không dám oán giận.

Đại Hà, ta là Tiểu Khê trả lời bình luận của Nguyên tiểu nhị: tâm tình trẻ tuổi là được rồi [cười bán manh⁽¹⁾].

Nguyên tiểu nhị trả lời Đại Hà, ta là Tiểu Khê: Ừ, xác thực cô rất trẻ tuổi.

Ừ cái con khỉ, lời này tại sao lại có mùi vị không đúng? Nhan Khê cảm thấy mình nhận được một phần ác ý từ Nguyên tiểu nhị.

Nguyên Dịch thiếu chút nữa là cười ra tiếng, nghĩ đến bộ dạng cặn lời của cô gái kia, anh liền có loại cảm giác sung sướng không nói nên lời, toàn thân đều

sáng khoái. Đợi cả buổi, không thấy đối phương trả lời mình, cảm giác toàn thân sung sướng của anh dần biến mất, chẳng lẽ lại tức giận?

Anh lại đợi 10 phút, di động tự cắt kết nối mạng, Nhan Khê còn chưa trả lời anh. Để di động sang một bên, anh hơi ngoài ý muốn, phụ nữ thật phiền phức, nói giận là liền giận.

Nhan Khê lướt một vòng bạn bè, liền cùng Tiểu Dương sửa lại tư liệu sống của “Những câu chuyện bên mình”, đợi khi cô rảnh rỗi, mới phát hiện Wechat có mấy tin nhắn.

Nguyên tiểu nhị: Tức giận?

Nguyên tiểu nhị: Tôi còn chưa nói gì, cô thực sự tức giận?

Nguyên tiểu nhị: Cô là thiếu nữ xinh đẹp vô địch, được chưa?!

Về mặt Nhan Khê mờ mịt, tức giận cái gì? Cô lại trở lại bình luận của bạn bè, bạn của cô trêu đùa còn quá phận hơn so với Nguyên tiểu nhị, cô còn nhớ hai câu nói đùa của anh.

Nửa giờ sau, rốt cuộc Nguyên Dịch nhận được phản hồi của Nhan Khê.

Nhan cầu độc thân: Yên tâm, thiếu nữ xinh đẹp vô địch rất độ lượng. Không sao, vừa rồi tôi chỉ đang sửa lại tư liệu, không thấy tin của anh.

Lo lắng cả ngày khi thấy cái tin nhắn này, trong lòng có khẩu khí nửa vời, nghẹn đến mức khó chịu. Hóa ra là anh lo lắng cả buổi vô ích rồi.

Phụ nữ, phụ nữ chính là phiền toái!

“Chị Nhan, chị cười cái gì?” Tiểu Dương thấy Nhan Khê cười với cái điện thoại, “Lại đang xem chương trình trên mạng à?”

“Hả?” Nhan Khê cười gật đầu, “Cái chương trình này rất thú vị,” Cô đứng dậy rót cho mình cốc nước, bắt đầu xem “Tin tức buổi trưa” hôm trước.

Cô tiếp được tiết tấu của Trương Hạo, không phải vì cô lợi hại, mà là gần đây cô luôn nghiên cứu thói quen của Trương Hạo, một nhân vật mới như cô không thể để cho tiền bối tới tâng bốc cô trước, mà cô phải đi thích ứng với tiền bối trước.

“Nhan Khê,” một vị đồng nghiệp ở bộ phận quảng cáo đi tới, “Có một nhà đầu tư quảng cáo muốn gặp cô, đây là khách hàng lớn, cô bán giúp chúng tôi một tên, giúp chúng tôi nói hai câu khen ngợi, có được không?”

“Khách hàng lớn, ai?” Nhan Khê cùng với Chiêu Thương ở bộ phận quảng cáo quan hệ không tệ lắm, có đôi khi cũng giúp đỡ bọn họ tiếp đãi khách, nhưng là không bao giờ tham gia tiệc, hiện tại đồng nghiệp gọi cô, cô không lập tức đứng dậy, mà hỏi thân phận của người đến.

Trước kia trong đài thấy cô có chút tiếng tăm trên mạng muốn mời cô làm ăn, lần này người khác điếm danh muốn gặp cô, cô không nghi ngờ cũng khó.

“Là một tổng giám đốc, nói là sau khi xem chương trình của cô, cố ý đưa quảng cáo cho đài chúng ta có thêm thu nhập.” Đồng nghiệp bộ phận quảng cáo biết rõ quy củ của cô, cường điệu nói, “Cô đừng suy nghĩ nhiều, chỉ là nói chuyện ở trong văn phòng thôi.”

Cùng hợp tác với tổng giám đốc của đài, còn vội tới đầu tư quảng cáo cho họ, đây gọi là đầu óc có bệnh à?

Đang ở cùng với đồng nghiệp, cô không tiện nói ra miệng, chỉ theo chân đồng nghiệp tới văn phòng.

Mới vừa vào cửa, cô đã được mấy đồng nghiệp ở bộ phận quảng cáo tiếp đãi nhiệt tình, mãi khi cô ngồi xuống ghế sofa, trên tay đã có một ly trà, phía sau lưng cũng có thêm một chiếc đệm.

“Nhan tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Nhan Khê ngẩng đầu nhìn thấy Tống Triều đang mỉm cười, còn đưa tay ra trước mặt cô. Nhìn bàn tay sạch sẽ, Nhan Khê nắm nhẹ tay đối phương, “Chào buổi chiều, Tống tiên sinh.”

“Trước kia không biết Nhan tiểu thư đã sửa lại tên, cho nên mới luôn gọi Tống tiểu thư, cô sẽ không để tâm chứ?” Tống Triều cười rộ lên rất đẹp, giống như là đóa hoa tươi nở rộ, mang theo hương vị mộng lung câu hồn người.

“Tống tiên sinh không biết, làm sao để tâm được,” Nhan Khê chú ý tới Tống Triều nói cô đã sửa tên, khóe môi giương lên, “Nghe nói Tống tiên sinh chuẩn bị đầu tư quảng cáo cho đài chúng tôi?”

“Đúng vậy, chương trình của Nhan tiểu thư rất đặc sắc, tôi cảm thấy đầu tư quảng cáo vào quý đài, có lợi cho việc đề cao độ hảo cảm của người bản địa với công ty tôi,” Tống Triều cầm bản hợp đồng còn chưa kí tên, “Cái gì cũng có thể qua, chỉ có tình cảm ẩn sâu dưới đáy lòng là không biến sắc.”

Nhan Khê lễ phép cười cười, “Tống tiên sinh là người kinh doanh, nếu ngài đã nói đầu tư vào đài là có hiệu quả, vậy khẳng định là có hiệu quả. Chỉ tiếc tôi đối với kinh tế một chữ cũng không biết, bằng không thì có thể giới thiệu thoả qua hiệu ứng quảng cáo của đài.”

Tôi chỉ là vội tới làm bình hoa để quảng cáo đài thôi, những chuyện khác đừng nói với tôi, quảng cáo không có hiệu quả cũng không thể trách tôi.

Đồng nghiệp bộ phận quảng cáo bước lên trước giới thiệu cho Tống Triều về quảng cáo của đài, nhà đầu tư quảng cáo mang đến bao nhiêu hiệu quả và lợi ích, càng nói thì bọn họ càng không chắc chắn, tiền lời chỉ sợ không lọt được vào mắt Tống tiên sinh.

“Tôi tin tưởng công việc của Nhan tiểu thư và đài truyền hình,” Tống Triều cúi đầu kí tên mình vào hợp đồng, hần kí tên rất đẹp, hiển nhiên là đã tỉ mỉ thiết kế chữ.

Người của bộ phận quảng cáo lúc này mới hiểu rõ, vị thiếu gia của tập đoàn lớn này có quen biết với Nhan Khê? Bằng không thì loại người như họ, sao lại hợp tác cùng với đài, rõ ràng là nể mặt mũi Nhan Khê.

Nhan Khê cũng không phải đồ ngốc, cô đương nhiên nhìn ra Tống Triều cố ý cho cô mặt mũi, thế nhưng mà cô và Tống Triều không có giao tình gì, vì cái gì mà hấn cố ý làm vậy, hơn nữa còn tự mình tới đài truyền hình?

Chẳng lẽ... Vị này muốn dùng quy tắc ngầm với mình?

Trong nháy mắt, đầu óc Nhan Khê hiện lên vô số đầu đề báo, ví dụ như “Công tử nhà giàu vừa ý một người dẫn chương trình nhỏ, vung tiền như rác vì cô”, “Kinh hoàng, người thừa kế của nhà giàu có làm tất cả mọi thứ vì một cô gái”, “Thiếu nữ xinh đẹp vô địch lại để cho công tử nhà giàu rơi vào lưới tình sao?”... nhưng đợi chút.

Không đúng, thiếu nữ xinh đẹp vô địch là sao?

Đều do Nguyên tiên ni gửi Wechat cho cô, hiện tại trong đầu cô tràn đầy “thiếu nữ xinh đẹp vô địch”.

“Nhan tiểu thư?” Tống Triều thấy bộ dạng Nhan Khê không tập trung, đem cất bút nói, “Cô đang suy nghĩ gì vậy?”

“Không, tôi chỉ là đang ngẩn người.”

Ghi chú:

1. Bán manh: cố ý làm dáng, giống thả thính.

Chương 27

Không Được, Chú À, Chúng Ta Không Có Hẹn

“**X**em ra sức hút của tôi quá ít,” Tống Triều khẽ cười một tiếng, “Tôi ngồi ngay trước mặt Nhan tiểu thư, nhưng em cũng chẳng chú ý tới tôi.”

Lời này quá mức mập mờ, Nhan Khê khẽ liếc mắt qua các đồng nghiệp của bộ phận quảng cáo, đứng lên nói: “Tống tiên sinh thật biết nói đùa, hôm nay thật không khéo, chương trình của tôi còn chưa chuẩn bị xong, hiện tại phải trở về để gấp rút chế tác, xin lỗi không tiếp được.”

Tống Triều đứng dậy từ sô pha, vô cùng phong độ mà tiễn Nhan Khê tới cửa: “Nhan tiểu thư, tối nay tôi có vinh hạnh mời em một bữa cơm nhạt không?”

Nhan Khê muốn mở miệng từ chối, nhưng điện thoại vang lên, cô cười áy náy với Tống Triều, đi sang bên cạnh nghe máy.

Tống Triều mơ hồ nghe thấy Nhan Khê xưng hô với người bên kia là Nguyên tiên sinh, không biết vì sao, hấn lại nhớ tới Nguyên Dịch. Hồi đại học,

hắn luôn bị so sánh với Nguyên Dịch, trong hội ai nhắc tới Nguyên Dịch cũng phải thờ dài một tiếng. Có thể không biết từ bao giờ, Nguyên Dịch đã bắt đầu trở thành đạo lý, không chỉ trong giới kinh doanh, còn trở thành đối tượng so sánh của không ít thế hệ.

Hắn đối với “con nhà người ta” này, trơ mắt nhìn mình không bằng người bạn cũ, biến thành “con nhà người ta”. Lần này về nước, hắn thường nghe không ít người nói lão Nhị của nguyên gia thế này thế nọ, làm nảy sinh chút tôn sùng với Nguyên Dịch.

“Tổng tiên sinh, xin lỗi, tôi nay tôi có hẹn với bạn rồi.” Nhan Khê cúp điện thoại đi tới trước mặt Tống Triều, “Cảm ơn thịnh tình của anh.”

“Nếu Nhan tiểu thư không có thời gian, vậy hẹn lần sau,” Tống Triều lấy điện thoại ra, “Có thể cho tôi phương thức liên lạc với Nhan tiểu thư không?”

Nhan Khê đọc một dãy số, nhẹ gật đầu với Tống Triều: “Gặp lại, xin lỗi không tiếp được.”

“Lần sau gặp,” Tống Triều đưa mắt nhìn Nhan Khê rời đi, nhìn số điện thoại, nháy một cái đèn máy đối phương.

“Chị Nhan”, nhìn thấy Nhan Khê về, “Khách hàng có kí hợp đồng không?”

“Kí rồi,” Nhan Khê phát hiện mình lâu rồi chưa uống nước, liền cầm ly nước lên uống, “Không chỉ là một khách hàng lớn, mà còn là một đại soái ca.”

“Em không tin,” Tiểu Dương nghi ngờ, “Nếu như là đại soái ca, chị sẽ về sớm vậy sao?”

Nhan Khê: Đồng nghiệp hiểu lầm mình thành cái dạng gì vậy?

Từ khi nói chuyện điện thoại xong, Nguyên Dịch đã nửa giờ chưa tiếp tục làm việc, anh cầm danh sách, nhưng không nhìn chữ nào. Ấn mở wechat, bên trong đều là tin tức vớ vẩn, anh cố ý mở wechat của Nhan Khê ra, quả nhiên không có tin tức mới gì.

Anh đã rất lâu rồi chưa dùng qua Weibo, tiện tay viết hai chữ “Nhan Khê”, vậy mà thật sự tìm được tài khoản Weibo của người dẫn chương trình Nhan Khê. Đi vào nhìn, Weibo chứng thực là người dẫn chương trình của “Những câu chuyện bên mình”, xem ra chính là tài khoản của Nhan Khê.

Lại nhìn nội dung Weibo, tổng cộng chỉ có ba cái, hai cái là liên quan tới công việc, cái đầu tiên là lúc mới lập weibo, bình luận nhiều, người theo dõi cũng chỉ có hai ba nghìn. Mở bình luận ra, bên trong đều nói tới tiết mục về nhân viên phòng cháy.

Anh nhìn chăm chăm vào weibo, ấn theo dõi. Cách lúc anh hẹn Nhan Khê đi ăn cơm còn hai giờ nữa, nhưng hiện tại anh không muốn làm việc, tinh thần hơi mệt mỏi.

Tựa ở trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, trong đầu nghĩ tới lát nữa sẽ nói gì với Nhan Khê, chút nữa ăn gì, đồ ăn có làm cô thoải mái không, cô có dùng ánh mắt vô tội mà trừng anh không.

Có chút bực bội mở mắt ra, anh cầm âu phục trên ghế, bước ra ngoài.

Nguyên tiểu nhị: Tôi làm việc đúng lúc đi qua đài truyền hình của cô, lát nữa không cần lái xe, ngồi xe tôi là được rồi.

Nhan Khê nhìn cái tin nhắn này, không nghĩ nhiều, trực tiếp nhắn chữ được.

Nguyên Dịch lái xe tới bãi đỗ xe của đài Đé Đô, mới vào cửa ra vào, liền thấy một người đàn ông đi tới.

“Nguyên Dịch?” Tống Triều nhìn người đi giày tây này, thoát nhìn không giống một người dễ tiếp xúc, dừng bước. Nếu như không phải sau khi về nước đã nhìn ảnh của Nguyên Dịch, khẳng định bây giờ hẳn không nhận ra anh.

Hai người là bạn học 3 năm, không có nhiều quan hệ, hiện tại lại là đối thủ trên thương trường, Tống Triều thật khó có hảo cảm với Nguyên Dịch.

Cách 9 năm, Nguyên Dịch căn bản không nhớ rõ Tống Triều có bộ dạng như nào, hiện tại thấy một người lạ lẫm gọi mình, anh quay đầu, lộ vẻ xa cách.

“Bạn học ba năm, mấy năm không gặp liền lạnh nhạt rồi,” Tống Triều mỉm cười, giống như không ngại thái độ lạnh nhạt của Nguyên Dịch, “Tôi là Tống Triều.”

“Hóa ra là cậu à,” Nguyên Dịch nắm tay trong túi, giọng hơi hợt, “Nghe nói cậu dựng sự nghiệp ở nước ngoài, hiện tại phát triển sao rồi?”

“Nước ngoài sao tốt bằng trong nước,” Tống Triều cười cười, “Dù có phát triển ở nước ngoài, trong lòng tôi vẫn muốn trở về báo ơn tổ quốc.”

“Ồ,” Nguyên Dịch dò xét liếc hắn, “Tôi còn tưởng cậu ở nước ngoài lăn lộn không nổi, không thể không về nước, tìm kiếm giúp đỡ của gia tộc...” Anh chuyên chủ đề, “Nhưng Tống tiên sinh có năng lực, chắc chắn không có việc gì.”

Nhân viên bộ phận quảng cáo không biết thân phận của Nguyên Dịch, nhưng thấy khí thế vây quanh người, ai cũng không dám nói lung tung. Bọn họ thấy Tống Triều cùng vị Nguyên tiên sinh này không quá hòa thuận, trong lòng vừa sợ vừa lo, lo lắng hai người bọn họ tùm nhau tại cửa thang máy.

“Nguyên tiên sinh đến họp tác với đài, thậm chí ngay cả trợ lý cũng không mang theo?” Tống Triều biết rõ mình không thể nói tiếp cùng Nguyên Dịch, người này tính tình tà môn, đến lúc đó lại khiến cho cả hai đều sùng sùng lúng túng.

“Tôi đón bạn cùng đi ăn cơm,” Nguyên Dịch nghiêng đầu, vô cùng cao ngạo, “Những hợp tác nhỏ này, giao cho người dưới là được, không nên tự mình đi làm.”

Tống Triều đẩy kính mắt, giọng hơi lạnh: “Có một số việc, vẫn tự mình làm là tốt hơn.”

Nguyên Dịch còn chưa kịp nói tiếp, điện thoại vang lên.

“Nguyên tiên sinh, anh đến bãi xe chưa, xin lỗi, tôi đến ngay đây.”

“Ừ, được.” Nguyên Dịch cúp máy, cầm điện thoại đi qua một bên.

Tống Triều thấy anh làm bộ không có tinh thần, không muốn nói chuyện với người khác, nụ cười trên mặt thiếu chút nữa khó mà gượng được, quay người đi ra ngoài. Đã nhiều năm vậy, người này thoạt nhìn quy củ, nhưng làm chuyện gì, cũng không khiến hắn vừa mắt được.

“Các vị không cần tiễn nữa, mời về.” Tống Triều quay đầu nói với mấy người, “Chương trình của đài rất đặc sắc, nhất là chương trình của Nhan tiểu thư, vô cùng thú vị.”

Đứng tại nơi hẻo lánh Nguyên Dịch bỗng nghiêng ngàng đầu nhìn Tống Triều, đôi mắt dò xét, sáng đến kinh người. Nhưng rất nhanh anh lại cúi người, lười biếng dựa vào tường, trên mặt không có biểu cảm gì.

Sau khi vào trong xe, khuôn mặt cười của Tống Triều biến mất không dấu vết, hắn tháo kính xuống, quay kính xe, nhìn cửa thang máy, “Đợi một chút,” Hắn ngược lại muốn biết, người Nguyên Dịch vừa ý là ai.

Nếu là có thể...

Nhan Khê từ thang máy đi tới, thấy Nguyên Dịch lười biếng tựa vào tường, “Nguyên tiên sinh, xin lỗi, làm anh đợi lâu.”

Nguyên Dịch mở mắt ra, nhìn đôi chân thon dài của Nhan Khê, chậm rãi nói: “Chân cô ngắn, tôi không chấp.”

Ngắn cái cọng lông ý, cô được vô số người hâm mộ về đôi chân dài đấy, rốt cuộc ngắn ở đâu??

“Tôi cảm thấy...” Nhan Khê vỗ gối mình, “Chiều dài của chân tôi không tệ.”

Nguyên Dịch nhướn mày: “Cô xác định?”

Nhan Khê ôm mặt cười, “Đương nhiên, không thể so với anh.” Nhìn đôi chân dài gợi cảm của Nguyên Dịch, cô có thể không so đo chuyện chân ngắn này.

“Đi thôi,” Nguyên Dịch cảm thấy mình không nên so đo với cô gái này, vậy làm mất phong độ của anh quá, “Vốn định cuối tuần mời cô, nhưng ngày mai tôi phải công tác ở nước ngoài, cho nên đành phải mời sớm hơn.”

“Kỳ thật nếu không có thời gian, không mời cũng không sao.” Nhan Khê vội ho một tiếng, “Bạn bè tầm này, không cần so đo nhỏ nhặt.”

“Bạn bè?” Nguyên Dịch tiến lên một bước, cao hơn Nhan Khê nửa cái đầu, bỗng nhiên Nhan Khê có cảm giác áp bức.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ tâm tư muốn ôm đù của cô đã bị nhìn thấu rồi?

“Cho tới bây giờ tôi chưa có bạn khác giới bao giờ,” Nguyên Dịch xoay người đi về phía trước, Nhan Khê nhìn không thấy vẻ mặt anh.

“Nhưng thấy cô muốn làm bạn của tôi, tôi có thể miễn cưỡng thừa nhận cô là bạn.”

Tôi đây có cần tạ chủ long ân không?

Nhan Khê chạy hai bước đuổi kịp: “Nguyên tiên sinh, tôi biết chân anh dài, nhưng có thể đi chậm chút không?”

Nguyên Dịch bỗng nhiên dừng bước, thiếu chút nữa Nhan Khê đánh vào lưng anh, cũng may thân thủ cô kiên tráng, hơn nữa kịp thời che mũi, mới không phát sinh tiếp xúc.

“Loại bạn bè này nên gọi là tiên sinh sao?”

“Không phải tiên sinh, là Nguyên tiên sinh,” Cô là một người độc thân trẻ tuổi quý báu khám kim cương, không cần tùy tiện gọi người khác là tiên sinh, đến lúc đó không biết là ai chịu thiệt, “Nếu không... Tôi gọi là Nguyên Dịch?”

Nguyên Dịch còn chưa nói, cô nhỏ giọng thầm nói: “Nghe thế nào mới giống nguyên ý.”

“Tùy tiện gọi đi,” Nguyên Dịch nắm tay ở trong túi, cao lãnh nói, “Đi, lên xe.”

“Tôi gọi anh là Nguyên tiểu nhị được không?”

“Tôi gọi cô là Đại Hà, cô đồng ý?”

“Vậy thì có sao đâu? Bạn tôi đều gọi như vậy, Đại Hà (sông lớn), Tiểu Khê (suối nhỏ), tùy anh gọi.”

“...”

Cô gái này không bình thường, là một cô gái mà suốt ngày gọi Đại Hà, êm tai sao?

Sao cô không gọi luôn là Thái Bình Dương đi.

Tổng Triệu thấy Nhan Khê và Nguyên Dịch vừa cãi nhau vừa lên xe, mặc dù không nghe rõ họ nói gì, nhưng nhìn thần thái của họ, có lẽ họ rất quen thuộc. Nhớ tới lúc Nhan Khê lễ phép khách sáo với mình, mặt hấn lạnh hơn.

Ken két.

Kính trong mắt kính bị vỡ, chán ghét vút ra khỏi cửa xe, nghe thấy tiếng đồ rơi, Tổng Triệu cảm thấy khoái chí. Hấn vọt huyết thái dương, che dấu ý lạnh trong mắt, “Về nhà.”

“Vâng.” Trong xe yên tĩnh, truyền tới tiếng trả lời của trợ lí.

Ăn xong bữa cơm, Nhan Khê phát hiện Nguyên Dịch uống rất nhiều nước, “Nguyên tiểu nhị, anh không thể ăn cay à?”

“Cô có thể đôi xung hô không?” Nguyên Dịch lau miệng, Nguyên nhị ca, Dịch ca, Nguyên Dịch đều được, vì sao cứ gọi là Nguyên tiểu nhị?”

“Tôi cảm thấy cái tên Nguyên tiểu nhị rất đáng yêu,” Nhan Khê hơi rĩ mí mắt, “Nếu như anh... không thích thì thôi.”

Thấy bộ dạng ủy khuất của cô, trong lòng Nguyên Dịch biết rõ cô diễn trò. Nhưng anh nhìn cả buổi, cũng chỉ cắn răng nói, “Cô thích gọi sao thì gọi, đừng dùng từ đáng yêu này, đàn ông như tôi lại dùng loại hình dung này sao?”

Nhìn lỗ tai anh đỏ bừng, Nhan Khê gật đầu: “Được.”

Đáp ứng nhanh, nhưng thái độ qua loa, biểu hiện rất không đúng.

Nguyên Dịch nhìn cô, cả buổi không nói gì cả, cuối cùng quay đầu kết toán sổ tiền, cùng Nhan Khê ra khỏi nhà hàng.

Đối diện nhà hàng là một rạp chiếu phim, Nguyên Dịch bị ánh sáng lập lòe bên ngoài rạp thu hút ánh mắt, ma xui quỷ khiến lại nói: “Muốn đi xem phim không?”

“Không được, chú à, chúng ta không có hẹn.”

Chương 28

Đau Dạ Dày Mà Anh Che Vị Trí Tim

Làm Gì Vậy?

“**C**hú cái gì mà chú, cơm có thể tùy tiện ăn, nhưng xung hô thì không được vớ vẩn, tôi không có cháu gái lớn như cô.” Nghe câu nói nửa đùa nửa thật này của Nhan Khê, vừa cự tuyệt lại vừa lấy lại tinh thần, Nguyên Dịch ghét bỏ lườm Nhan Khê, “Tôi chỉ tùy tiện nói thôi, cô không muốn thì thôi.”

Nói xong anh muốn đem cô rời đi.

Xem phim mà có thể tùy tiện hẹn vậy sao? Nhan Khê dùng khoe mắt lườm Nguyên Dịch, bộ dạng khinh thường kia của đôi phương, cũng không giống có ý khác.

Cô quay đầu lại nhìn màn hình tuyên truyền đang phát đoạn video, nữ chính của phim này là Triệu Phi Phi, đã có lần gây scandal với Nguyên Dịch.

“Ồi,” Nhan Khê kéo dài giọng, “Bảo sao anh đột nhiên muốn xem phim, hóa ra là có nguyên nhân.” Lần trước còn nói với cô, đó là nhà báo đưa tin vớ vẩn, hôm nay nhìn thấy người ta là diễn viên chính, liền lộ ra chân tướng.

“Chuyện gì xảy ra?” Nguyên Dịch bị Nhan Khê nhìn với vẻ mặt “tôi thấu hiểu”, nhất thời đầu óc anh choáng váng, người phụ nữ này nghĩ đi chỗ nào vậy.

“Tôi trách oan anh rồi, thật ra anh là một người rất chính trực.”

Cho dù là coi trọng diễn viên nào, cũng không cần dùng tiền quyền thế để bức bách, mà là yên lặng bảo vệ cô ấy, loại đàn ông này ở trong hội có tiền, so với gấu trúc còn hiếm hơn.

“Điểm ấy không cần người khác nói, tự tôi hiểu rõ.” Nguyên Dịch khoanh tay trước ngực, liếc mắt nhìn Nhan Khê, “Nhưng cô khen tôi như vậy, tôi hơi tò mò, từ đâu mà cô phát hiện ra đặc tính tốt đẹp này.”

Anh đã sớm nhìn ra, cô gái này tuyệt đối có hai mặt, bình thường nhìn cô cười tủm tỉm đầy, nhưng nội tâm không biết đang nghĩ gì nữa.

Đột nhiên Nhan Khê cảm giác được, hình như càng ngày Nguyên Dịch càng khó đối phó. Cô duỗi ngón tay chỉ màn hình lớn, không nói gì nữa.

“Đây là ai?” Nguyên Dịch nhìn màn hình hồi lâu, “Đây là ai thiết kế hóa trang vậy, cổ trang không ra cổ trang, hiện đại không ra hiện đại, nữ chính ở kia khóc cả buổi, một chút trang điểm cũng không hoa, không ngờ nam chính như thế mà còn kém cả hoa?”

“Phốc!” Nhan Khê bị lời nói của Nguyên Dịch chọc cười, “Nghệ thuật tới từ cuộc sống, nhưng cao hơn cuộc sống có hiểu không?”

Nguyên Dịch muốn chế giễu vài câu nữa, nhưng thấy tên của bộ phim, lại đem lời nói nuốt vào, hóa ra cái phim này là do anh đầu tư. Anh thấy Nhan Khê cười đến vui vẻ, loại cảm giác tim đập nhanh đầu choáng váng lại xuất hiện, anh hơi mất tự nhiên rời tầm mắt, “Được rồi, cái phim này cũng không có gì hay, tôi tiễn cô về.”

Ngay cả câu hỏi vì sao Nhan Khê nói anh chính trực cũng không nhớ nổi nữa.

Thấy Nguyên Dịch thực sự không hề có ấn tượng với Triệu Phi Phi, Nhan Khê biết rõ vừa rồi mình đoán sai, đều trách mình bình thường rảnh rỗi hay xem mấy chương trình vớ vẩn, làm đầu óc đàn theo. May mắn Nguyên Dịch không có truy vấn, nên cô trung thực ngồi vào trong xe, thuận tiện dưới con mắt nghiêm túc của Nguyên Dịch, thắt dây an toàn. Cảm thấy, nếu cô mà không cài dây, Nguyên Dịch nhất định sẽ bùng nổ.

Ô tô chậm rãi đi trên đường, Nhan Khê phát giác được hình như Nguyên Dịch nhìn mình, cô ngẩng đầu nhìn anh, “Anh nhìn tôi làm cái gì?”

“Không có gì.” Nguyên Dịch quay mặt đi, nếu như cô không nhìn tôi, làm sao biết tôi đang nhìn cô?

Trong chốc lát, thấy Nhan Khê không truy vấn nữa, trong lòng Nguyên Dịch không được thoải mái, “Vừa rồi dưới lầu tôi gặp Tống Triệu, hình như hắn biết cô?”

“Lần trước ở một bữa tiệc của trường bồi, trùng hợp gặp hẳn, có nói mấy câu.” Nhan Khê không hiểu giới kinh doanh, nhưng cũng biết địa vị nhà Tống Triều, trên kinh doanh nhất định sẽ có cạnh tranh, “Không quá quen biết.”

Nguyên Dịch cẩn thận quan sát biểu hiện của Nhan Khê, một lúc sau mở miệng: “Tôi không thích nói lời ong tiếng ve ở sau lưng người khác, nhưng Tống Triều này... Tôi đối với hẳn có cảm giác không tốt lắm.” Năm đó anh từng tận mắt nhìn thấy Tống Triều đem một con chim đập thịt nát xương tan, lúc quay đầu lại thì lại là một học sinh hào hoa phong nhã, từ đó về sau, anh cảm thấy tính cách người này chệnh lệch.

Nhan Khê tin tưởng Nguyên Dịch không am hiểu nói bậy sau lưng người khác, bởi vì làm gì có ai lúc nói xấu, lại không nói người khác làm trò gì, mà chỉ nói một câu khô cần là cảm nhận không tốt?

“Anh rất quen hẳn à?” Nhan Khê tò mò hỏi.

“Hai gia đình chúng tôi có lui tới,” Ngữ khí Nguyên Dịch bình thản, “Hồi học cấp 3 tôi là bạn học cùng lớp với cậu ta.” Nhưng ngay cả bạn thì cả hai cũng không gọi, tính cách hai người không giống nhau, kết giao bạn cũng không giống nhau, thậm chí nhìn nhau một chút cũng chướng mắt.

“Hai người là bạn học cấp 3?” Nhan Khê thuận miệng nói, “Tôi học nửa năm lớp 10 ở Đế Đô, anh học trường nào, nói không chừng chúng ta là bạn học đấy.”

“Trung học Đế Đô.”

“Thật trùng hợp, tôi cũng vậy,” Nhan Khê cười tủm tỉm nhìn Nguyên Dịch, “Chín năm trước tôi học nửa năm, chỉ là lúc đó tôi không để ý tới trường học, bạn học cùng lớp cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ trường có một rừng cây tốt. À, đúng rồi, còn có mấy người nhuộm tóc theo phong cách sát mã đặc⁽¹⁾ nữa.”

Đại khái thì con người đối với những thứ nổi bật thì sẽ nhớ rất lâu, cô không nhớ rõ bạn học cấp 3 có bộ dạng gì, tên gì, nhưng còn nhớ trong trường có mấy nam sinh nhuộm tóc, vàng, tím, xanh, hồng, màu gì cũng có, đi trong trường giống như trong xã hội đen vậy, đại đa số bạn học nhìn thấy họ, đều nhất gan né tránh.

Nguyên Dịch nghe thấy ba chữ “Sát mã đặc”, biểu cảm có chút không tự nhiên.

“Năm đó có xảy ra một số chuyện, có hôm tôi muốn ra khỏi trường, nhưng không có điện thoại của nhà và chữ kí, nên thầy không có phép nghỉ, về sau tôi không còn cách nào, liền đi trèo tường. Kết quả không trèo được, còn đụng phải một nam sinh nhuộm tóc màu hồng xanh.” Khi đó cô biết ba mẹ đang ở cục dân chính xử lý thủ tục li hôn, nên khóc bù lu bù hoa, không để ý tới những bạn học khác, “Tôi không ngờ lúc đó thầy đi tuần sẽ tới, không làm gì liền nói cậu ta bắt nạt tôi, tôi giải thích cùng thầy, thầy không tin lời tôi, nói tôi không cần sợ trả thù, những chuyện này giao cho thầy xử lý.”

Nhan Khê nói xong những lời này, phát hiện hai mắt Nguyên Dịch sáng quắc nhìn mình chăm chăm, ánh mắt thật dọa người.

“Sao, làm sao vậy?” Trong lòng Nhan Khê run rẩy, không hiểu sao hơi chột dạ, “Anh biết bạn học này?”

“Không biết.” Nguyên Dịch xụ mặt, giọng điệu cứng nhắc vô cùng, ba chữ kia là rít từ trong hàm ra.

“Nếu như anh biết cậu ta thì tốt quá, tôi muốn nói xin lỗi với cậu ấy.” Nhan Khê mấp má môi, “Mặc dù kiểu tóc của cậu ấy có chút kì quái, nhưng lại bị oan ức, vẫn là rất vô tội.”

Cũng không biết thiếu niên sát mã đặc ấy, bây giờ đã cắt đi tóc kì quái chưa, bắt đầu đi làm việc, hay là trở thành tên côn đồ xã hội đen?

Nguyên Dịch cúi đầu xuống, nhìn đồng hồ tinh xảo trên tay, phản xạ chiếu vào trong xe, “Thời gian qua lâu như vậy, có lẽ đối phương đã quên. Hướng chỉ cậu ta vốn là học sinh bất lương, bị thầy giáo phê bình đã quen, nhiều thêm một lần cũng không sao, ít thêm một lần cũng chẳng sao.”

“Không thể nói như vậy.” Nhan Khê lắc đầu, “Cũng không thể bởi vì thoát nhìn giống học sinh xấu, mà đi vu oan cậu ấy, việc này tôi có lỗi.”

“Phụ nữ các cô suy nghĩ quá nhiều rồi.” Nguyên Dịch cười khẽ, nghiêng đầu nhìn Nhan Khê, “Có lẽ người ta sớm đã quên rồi.”

“Sao lại nhắc tới giới tính rồi?” Nhan Khê chau mày, “Tâm tư tỉ mỉ không tốt sao? Chúng tôi làm việc kĩ lưỡng, không dễ phạm lỗi, các nam tử hán các anh có sao?”

Nhìn bộ dạng chau mày của cô, Nguyên Dịch như là nghe thấy tiếng tim mình đập.

Bịch bịch.

Bịch bịch.

Thanh âm lớn làm cho anh nghi ngờ, có lẽ Nhan Khê cũng nghe thấy nó.

Anh thật không ngờ, cô bé năm đó khóc đến đỏ bừng cả khuôn mặt, tóc tán loạn, đáng thương giống như mèo đi lạc, lại là Nhan Khê.

Khi đó anh thấy nữ sinh đó khóc không ra hơi, không muốn đi đường mà còn muốn trèo tường, vốn nghĩ sẽ hỏi xem có chuyện gì, nhưng nào biết chuyện chuyển biến đột ngột, vậy mà anh trở thành bắt nạt nữ sinh. Anh không để ý lúc đó thầy mắng cái gì, chỉ mơ hồ nhớ nữ sinh kia một bên khóc một bên giải thích cho anh, cuối cùng cô được một cô giáo mang đi, anh lại tiếp tục bị thầy mắng.

Khi đó anh nghĩ như thế nào?

Hình như là... Không bao giờ... phí lòng tốt nữa!

“Anh làm sao vậy?” Nhan Khê thấy Nguyên Dịch che ngực, “Không thoải mái sao?”

“Dạ dày hơi đau,” mặt Nguyên Dịch không đổi sắc nói, “Bệnh cũ rồi, trở về nghỉ ngơi là được.”

“Dạ dày đau vậy anh che chỗ tim làm gì?” Nhan Khê chỉ chỉ vị trí dạ dày của mình, “Dạ dày ở đây.”

“Vừa rồi nghe cô nói chuyện, quá nhập thần thôi.” Nguyên Dịch rất biết nghe lời cho tay xuống dạ dày.

Nhan Khê: Chẳng lẽ còn trách tôi?

Xe đến cổng khu nhà, Nhan Khê giữ cửa chỗ lái xe: “Su phụ, phiền anh lái vào đây một chút.”

Lái xe quay đầu nhìn Nguyên Dịch, thấy anh không phản đối, mới nhận thẻ, lái xe vào cửa khu.

Xe ngừng ở ngoài cửa nhà Nhan Khê, Nhan Khê nói với Nguyên Dịch: “Anh chờ tôi một chút, tôi lập tức quay lại.”

Nhan Khê nhảy xuống xe, đạp giày cao gót chạy như bay vào cửa biệt thự, thậm chí ngay cả thân thể cũng không lệch, Nguyên Dịch lần nữa không nhận được mà nghĩ tới Nhan Khê lén lút dùng giày cao gót đạp người tài xế gây tai nạn trước kia.

Trong nháy mắt, anh không hiểu đối với Nhan Khê có một loại tâm tư bí ẩn.

Rất nhanh Nhan Khê thở hồng hộc quay về, cô đem một bình giữ ấm và hai viên thuốc dạ dày nhét vào tay anh: “Dạ dày không tốt, đừng ăn cay, còn muốn ăn cũng phải nhịn. Nước không quá nóng, uống thuốc mới tốt.”

Nguyên Dịch nhìn tay cô gái giữ bình nhiệt, cảm thấy Nhan Khê thở ra hình như đang quét lên mặt anh, má anh có chút nóng, đầu óc choáng váng như uống rượu, “Cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.” Nhan Khê phất tay với anh, “Về nghỉ sớm đi, gặp lại.”

Nắm hai viên thuốc, mãi đến mười phút sau, anh mới từ trong trạng thái vui sướng tỉnh táo lại. Đem thuốc bỏ vào miệng, anh vặn mở bình nhiệt, uống một hớp nước.

Không lạnh không nóng, độ ấm vừa đủ.

Nghĩ tới cái bình này có thể Nhan Khê đã dùng qua, anh chỉ có tim đập nhanh chóng váng đầu, thậm chí còn xuất hiện ù tai.

Quả nhiên là thân thể không được bình thường.

Có câu người không thể tùy tiện nói dối, nhờ may thành sự thật thì sao?

Ngủ đến nửa đêm, dạ dày Nguyên Dịch đau đến bưng tỉnh, cuối cùng kêu bác sĩ gia đình, mới tạm hoãn lại.

“Nguyên tiên sinh,” Bác sĩ nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nguyên Dịch, hơi bất đắc dĩ nói, “Dạ dày là bệnh cũ rồi, nên ăn kiêng thì phải kiêng, vị cay nên ăn ít, bằng không lần sau còn khó chịu hơn.”

“Xin lỗi, muộn vậy còn làm ông chạy một chuyến.” Nguyên Bác cố tình muốn nói với Nguyên Dịch vài câu, muốn biết bệnh dạ dày này từ đâu mà tới, anh ta lại đem lời nuốt lại, quay đầu nhìn bác sĩ đi, mới nói với Nguyên Dịch, “Nguyên tiểu nhị, em lớn như này rồi, thân thể của mình không lo, thì ai lo cho em.”

“Chẳng lẽ lúc em nhỏ, có người quản em sao?” Nguyên Dịch vượt sông mũi, hạ giọng nói, “Lần này là ngoài ý muốn, đều đã muộn rồi, anh đi ngủ đi.”

“Em...” giọng điệu Nguyên Bác nhuyền xuống, “Ngày mai em đừng đến công ty, ở nhà nghỉ một ngày.”

“Em biết rồi,” Nguyên Dịch ngáp một cái, “Không cần lo.”

Nguyên Bác từ sofa đứng dậy, thấy Nguyên Dịch đã nhắm mắt, bất đắc dĩ ra khỏi phòng.

Chưa đến bảy giờ, cửa lớn Nguyên gia mở ra, Nguyên Bác đang ngồi đọc báo ở sofa ngẩng đầu nhìn thấy bố mẹ đi du lịch hai ba tháng, liếc mắt nhìn lên lầu, “Bố mẹ, về rồi sao.”

Từ Nhã kéo tay chồng, bà được bảo dưỡng tốt, giống như một đóa ngọc lan xinh đẹp ưu nhã, dù cho nhiều tuổi, cũng không đánh mất nửa phần sức quyến rũ, “Mau đến xem ảnh mẹ chụp với bố con lúc du lịch.”

“Mẹ, nhỏ giọng chút, em hai tối qua không ngủ được, hôm nay để em ấy ngủ chút.”

“Nó làm sao?” Từ Nhã kéo kéo chồng Nguyên Á Sâm ngồi xuống sofa, hơi lo lắng nhìn về phía lầu, “Thân thể không thoải mái?”

“Bệnh dạ dày, nửa đêm gọi bác sĩ tới.” Nguyên Bác nhìn cửa lớn, bảo tiêu vẫn đang khuôn đờ, rất nhanh trong phòng đã có một đồng lớn.

“Nó ăn loạn cái gì ở ngoài?” Nguyên Á Sâm nhíu mày, quay đầu nói, “Bố mang mẹ con lên lầu nghỉ trước, mẹ con tối qua ngủ không ngon.”

“Vâng,” Thanh âm Nguyên Bác bình tĩnh, “Muốn ăn bữa sáng không ạ?”

“Đợi đã, tôi đi xem thằng bé kia trước.” Từ Nhã có chút bận tâm đưa trẻ.

“Nó lớn như vậy rồi,” Nguyên Á Sâm hơi đau lòng nói, “Em không cần thân thể của mình?”

Nguyên Bác nhìn mẹ mình không vui, bố anh ta lại đổ, sau đó hai người trở về phòng, tờ báo run lên, tiếp tục đọc.

“Cậu cả, có cần chuẩn bị bữa sáng cho tiên sinh cùng phu nhân không?” Bác Lý nhỏ giọng hỏi.

Vù! Nguyên Bác lật báo.

“Không cần.”

“Nhan Nhan, bình nhiệt ở trong tủ đâu rồi?” Tống Hải hỏi từ trong phòng bếp, “Con cầm đến đài rồi à?”

Bình này là lúc phát quà tết cho công nhân còn dư, Tống Hải thấy phí, cho nên cầm về.

“Tôi qua dạ dày bạn con không tốt, con dùng đựng nước, đưa cho cậu ấy rồi.” Nhan Khê đứng dậy đi đến cửa bếp, “Sao vậy ạ?”

“Không có gì, bố chỉ hỏi vậy thôi.” Tống Hải bình thường dọn bếp rất sạch sẽ, thiếu hoặc có thêm cái gì, trong lòng ông đều biết cả, đem bữa sáng cho cô, “Ăn sáng trước đi.”

“Vâng,” Nhan Khê nhận đĩa, bánh mì vàng óng, trứng thơm phức, hoa quả cắt chỉnh tề, “Thơm quá.”

“Cảm thấy thơm thì ăn đi, nhìn chân của con nhỏ, giống như cổ gà vậy.” Tống Hải đối với khen ngợi của con đã sớm miễn dịch, “Một ngón tay của bố cũng xách được con lên.”

Nhan Khê cọ cọ ông, “Bố, bố đến thử xem.”

Tống Hải, “Làm vậy, mau ngồi ăn đi.”

“Vâng.”

Người lớn không thành thật, bị vạch trần khi nói liền thẹn quá hóa giận.

Ghi chú:

1. Sát mã đặc: phong cách giống nhóm HKT.